

Jóel könyve és a laodiceai Hetednap Adventista Egyház – Negyedik szám

Jeff Pippenger

2025-12-07

Negyedik szám

Ézsaiás huszonnyolcadik fejezetében a „csúfolódó férfiak”, akik „Jeruzsálemet” uralják, „Efraim részegeiként” és a „kevélység koronájaként” vannak ábrázolva. A „korona” a vezetést jelképezi, a „kevélység” pedig sátáni jellemet fejez ki.

A részek szembe vannak állítva a maradékkal („maradék”), akik Isten „dicsőségének” koronájává lesznek; mert a késői eső idején az Úr felállítja az Ő „dicsőségnek országát”, amint ezt előképezte azáltal, hogy a kereszten felállította a „kegyelem országát”. A keresztnél felállított kegyelem országa a vasárnaptörvénynél felálló dicsőség országának előképe. A késői eső 9/11-en kezdődött, amikor megkezdődött a száznegyvennégyezer elpecsételése és az élők ítélete.

„Láttam, hogy mindenek feszült figyelemmel tekintenek, és gondolataikat az előttük álló közelgő válságra összpontosítják. Izráel bűneinek előbb ítéletre kell kerülniük. Minden bűnt meg kell vallani a szentélyben, azután a munka előrehalad. Ennek most kell megtörténnie. A maradék a nyomorúság idején így kiált majd: Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?”

„A késői eső azokra száll alá, akik tiszták — akkor majd mindnyájan részesülnek benne, miként hajdan.”

„Amikor a négy angyal elengedi, Krisztus felállítja az Ő országát. Senki sem részesül a késői esőben, csak azok, akik minden tőlük telhetőt megtesznek. Krisztus segítségünkre lenne. Isten kegyelme által, Jézus vére által mindenki győztes lehetne. Az egész menny érdeklődéssel kíséri e munkát. Az angyalokat is érdekli.” Spalding and Magan, 3.

A Jelenések könyvének négy szele Izajásnál is úgy jelenik meg, mint a keleti szél napján visszatartott, zord szél, miként a Jelenések könyvének viszálykodásának négy szeleit is féken tartja a négy angyal. A négy szelet White testvérnő „elszabadulni vágyó, dühös lóként” azonosítja, amely „halált és pusztulást” hoz. A négy szél fokozatosan szabadul el: 9/11-gyel kezdődően, majd a vasárnaptörvény idején jelentősen felerősödve, végül pedig teljesen elszabadulva akkor, amikor az emberi kegyelemidő lezárul.

Elengedve és visszatartva

A hetedik trombita, amely egyúttal a harmadik jaj is, és amely Isten titkának bevégzését hirdeti, prófétai értelemben 9/11-kor szólalt meg, amikor az iszlám szabadjára bocsáttatott, majd George W. Bush által 9/11 után prófétai módon megfékeztetett. Az iszlám anyja, Hágár, Ismáel anyja, a megfékezés és a szabadon bocsátás jelképe. Sára bocsátotta őt szabadon, hogy Ábrahámmal nemzzen Sára számára, majd féltékenység miatt Sára megfékezte őt, aminek következtében Hágár

elmenekült, mígnem az angyal megakadályozta Hágárt a menekülésben, és azt mondta neki, térjen vissza. Izsák születése után Hágár és Sára viszálykodása tovább folytatódott, mígnem Ábrahám kiűzte a szolgálót, és így újabb korlátozást helyezett rá.

Az iszlám négy angyala a Jelenések kilencedik fejezetének tizenötödik versében olvasható háromszázkilencvenegy év és tizenöt napra szóló prófécia kezdetén elolvasott, majd 1840. augusztus 11-én ismét megfűszerezett.

És megszólalt a hatodik angyal, és hallottam egy szózatot az Isten előtt levő aranyoltár négy szarva felől, amely ezt mondta a hatodik angyalnak, akinél a trombita volt: Oldd el a négy angyalt, akik meg vannak kötözve a nagy folyamnál, az Eufrátesznél. És eloldoztatott a négy angyal, akik el voltak készítve egy órára, egy napra, egy hónapra és egy esztendőre, hogy megöljék az emberek harmadrészét. Jelenések 9:13–15.

Miután a harmadik jajhoz tartozó iszlám 9/11-kor szabadon bocsátatott, hogy támadást intézzon, George W. Bush megindította világméretű háborúját a terrorizmus ellen, és korlátot vetett az iszlámnak. Ismáelnek, az iszlám jelképének első említése azt azonosítja, hogy Ismáel leszármazottai minden ember ellen lesznek, és minden ember ellenük lesz.

Az Úr angyala pedig monda neki: Ímé, terhes vagy, és fiat szülsz, és nevezd nevét Ismáelnek; mert meghallotta az Úr a te nyomorúságodat. És ő vad ember lesz; keze mindenki ellen, és mindenki keze őellene; és minden ő atyjafiaival szemben fog lakni. 1Mózes 16:11–12.

Az iszlám az a hatalom a világ végén, amely ellen „minden ember keze” fordul majd, és az iszlám is minden ember ellen fordul, amint az ma tökéletesen beteljesedik. Az iszlám sajátos szerepe mint a prófécia jelképe az, hogy világháborút idézzon elő. Ezt a tárgyat Illés és Keresztelő János története erősíti meg, és a Jelenések könyvében „a nemzetek haragra gerjedéseként” van ábrázolva.

„Az itt említett nyomorúságos idő kezdete” nem arra az időre utal, amikor a csapások kiöntése megkezdődik, hanem egy rövid időszakra közvetlenül azelőtt, hogy kiöntetnének, miközben Krisztus a szentélyben van. Abban az időben, miközben az üdvösség munkája lezárul, nyomorúság száll a földre, és a nemzetek megharagszanak, mégis féken tartatnak, hogy a harmadik angyal munkáját ne akadályozzák meg. Abban az időben jön el a „késői eső”, vagyis az Úr jelenlétéből áradó felüdülés, hogy erőt adjon a harmadik angyal hangos kiáltásának, és felkészítse a szenteket arra, hogy megállhassanak abban az időszakban, amikor a hét utolsó csapás kiöntetik.” Early Writings, 85.

Azokban a „napokban”, amikor hull a késői eső, Krisztus felállítja dicsőségének országát, amint azt Dániel könyve ábrázolja.

És e királyok napjaiban a menny Istene olyan országot támaszt, amely soha meg nem romoltatik; és ez az ország nem száll más népre, hanem szétzúzza és megemészti mind ama országokat, maga pedig mindörökké megáll. Dániel 2:44.

Azokban a „napokban”, amikor Krisztus felállítja dicsőségének országát, azok, akik Krisztus „dicsőség-koronája”, szembe vannak állítva a részegekkel, akik a kevélység „koronáját” viselik. Habakuk „látomása”, amelyet meg kellett írni és világossá kellett tenni „táblákra”, szemléletesen

ábrázolja az adventizmus alapvető igazságainak történelmi tanúságtételét. Habakuk bizonyágtételében Jóel két csoportja, vagy a „kevéltség”, vagy a „dicsőség” képviselői, úgy jelennek meg, mint egy osztály, akik — hit által megigazultak, vagy akik — kevéltségben felfuvalkodtak. A második fejezet negyedik verse e két osztályhoz szól, és párhuzamban áll a farizeus és a vámszedő klasszikus szemléltetésével. A vámszedő megigazulva ment haza, a farizeus „lelke” pedig „nem igaz”, mert az „felfuvalkodott”.

Ímé, felfuvalkodott az ő lelke, nem igaz őbenne; az igaz pedig az ő hite által él. Habakuk 2:4.

A következő versben Habakuk a felfuvalkodott szívűeket részekként azonosítja, ily módon összekapcsolva Ésaiás és Habakuk részeit a „kevéltséggel”.

Sőt, mivel vétkezik a bortól, kevély ember ő, és nem marad meg otthon; kitágítja kívánságát, mint a Seol, olyan, mint a halál, és nem elégszik meg, hanem magához gyűjt minden nemzetet, és magához halmoz minden népet. Habakuk 2:5.

Érdemes emlékeztetni tartani, hogy Habakuk e versei nem csupán a millerita történelemben teljesebbek be, hanem beteljesedésük mind Ellen White, mind az adventizmus korai úttörői számára gyakori tárgya volt. Akik a millerita történelem negyedik versében megjelenített hit által igazultak meg, azok voltak, akik kitartottak az első csalódás válságában, amely egyaránt jelezte a késelem idejét és a második angyal üzenetének érkezését, amely Babilon bukását hirdette. A milleriták e próbatételes történelem keretében megértették, hogy az előbbi szövetségi nép, amely történelmileg protestáns volt, Babilon leányaivá lett. Ezek a protestánsok a protestánsok voltak, akiket a szárdísi gyülekezet jelképezett, amely egy szövetségi népet ábrázol, mert volt „nevük”, amely mind a jellemnek, mind a szövetségi kapcsolatnak jelképe, de halottak voltak.

A szárdísi gyülekezet angyalának is írj meg: Ezeket mondja az, akinél az Isten hét Lelke és a hét csillag van: Tudom a te cselekedeteidet, hogy az a neved, hogy élsz, pedig halott vagy. Jelenések 3:1.

Az 1844. évi próbatételi folyamatban, amely április 19-én kezdődött, majd október 22-én ért véget, azok, akik elbuktak a próbatételben, felfuvalkodtak kevéltségükben; és ha csak elolvassuk az ötödik verset követő verseket, az emberi gőg jellemvonása ott a pápai dölly és önfelmagasztalás szemléletes példájával van bemutatva. Ez a huszadik versben azzal zárul, hogy kijelentetik: az Úr az Ő szent templomában van; hallgasson előtte az egész föld.

Az Úr azonban az ő szent templomában van; hallgasson előtte az egész föld. Habakuk 2:20.

Habakuk könyve második fejezetének második verse az 1844. április 19-i első csalódást jelöli meg, és a fejezet a huszadik verssel zárul, amely világosan az 1844. október 22-i időpontot jelöli, amikor az Úr hirtelen eljött az Ő templomába.

Négy eljövétel 1844. október 22-én (sort sorra)

„Krisztus eljövele mint a mi főpapunk a szentek szentjébe, a szentély megtisztítására, amint azt Dániel 8:14 bemutatja; az Emberfiának eljövele az Öregkorúhoz, amint azt Dániel 7:13 előadja; és az Úr eljövele az Ő templomába, amelyet Malakiás megjövendölt — mind

ugyanazon esemény leírásai; és ugyanezt jelképezi a vőlegény eljövetele a menyegzőre is, amint Krisztus azt a tíz szűzről szóló példázatban, Máté 25-ben írta.” A nagy küzdelem, 426.

A harmadik és negyedik vers azonosítja azt a két osztályt, amelyek a második verstől a huszadik versig terjedő megpróbáltatási folyamat során jönnek létre, vagyis az 1844. április 19-től 1844. október 22-ig tartó megpróbáltatási folyamatban. A negyedik verstől a tizenkilencedikig terjedő szakasz a pápai hatalomhoz szól, a tizennegyedik vers kivételével, amely a Jelenések 18. fejezetének angyala 9/11-kor történt alászállását követő történelmet tárgyalja.

Mert a föld megtelik az Úr dicsőségének ismeretével, miként a vizek elborítják a tengert.
Habakuk 2:14.

A második angyal próbatételi folyamatában, a Millerita történelemben, az imádók két osztálya alakult ki, és ezután 1844. október 22-e válságában nyilvánult meg. Az igeszakaszban a gonoszok jelleme a pápaság jelleme, és abban a próbaidőszakban a hűséges milleriták a második angyal üzenetével összhangban azt kezdték hirdetni, hogy a protestáns egyház a millerita üzenet elutasítása által Róma leányaivá lett. Az ellentét, amely április 19-i kezdetétől október 22-i végéig bontakozott ki, az a színtér, ahol a jellem vagy mint Babilon borának kevély ivója — amilyen Baltazár volt —, vagy mint olyan emberé, aki Dánielhez hasonlóan Baltazár előtt hite által megigazult, mutatkozott meg. Ez az ellentét az a hely, ahol kibontakozik a dráma, amely felébreszti a világot a harmadik angyal üzenetéhez kapcsolódó örökkévaló valóságokra. A részeg és a megigazult közötti háttérkép abba az összefüggésbe van helyezve, hogy a vita tárgya az, miként világosíttatik meg a világ a kérdések felől: „Mert betelik a föld az Úr dicsőségének ismeretével, miként a vizek beborítják a tengert.” Ez a megvilágosítás 9/11-kor kezdődött.

A Habakuk második fejezetében bemutatott történelem végén az Úr hirtelen eljött az Ő templomába 1844. október 22-én. Ezt annak a próféciaának a beteljesedéseként tette, amelyet a Dániel nyolcadik fejezetének tizennegyedik versében mint Palmoni adott elő.

Palmoni

A bibliai naptár hetedik hónapjának tizedik napján, amely 1844-ben a tizedik hónap huszonkettedik napjára esett, beteljesedett Habakuk 2:20, és a Krisztus mennyei szentélyben végzett munkájában bekövetkezett korszakváltást azonosító „fejezet és vers” jelölésében felismerhető a jelképes „220” szám. A száznegyvennégyezer egyik prófétai jellemzője az, hogy ők azok, akik követik a Bárányt, valahová csak megy. Krisztust követni azt jelenti, hogy az Ő Igéjében követjük Őt.

Az Ő Igéjében a „220” szám jelképesen az istenség és az emberség egyesülését ábrázolja, és éppen az a munka, amelyet Krisztus azon a napon megkezdett, az volt, hogy istenségét az emberséggel egyesítse. 1844-ben a tizedik hónap huszonkettedik napján, vagy jelképesen huszonkettő szor tíz, ami „220”-at ad ($22 \times 10 = 220$), másként szólva éppen azon a napon, amely jelképesen „220”-nak felel meg, teljesedett be Habakuk „2:20”, amikor Krisztus a szent helyről a szentek szentjébe ment át, hogy megkezdje a vizsgálati ítéletet.

Palmoni, a Csodálatos Szám, azon „kérdés és felelet” keretében áll, amely az adventizmus központi pillére, és az adventisták többsége ezzel az igazsággal teljesen nincs tisztában.

„Az az igehely, amely minden másnál inkább egyszerre volt az adventhit alapja és központi oszlopa, ez a kijelentés volt: »Kétezer-háromszáz estig és reggelig; azután megtisztítatik a szentély.« [Dániel 8:14.]” A nagy küzdelem, 409.

Dániel könyvének nyolcadik fejezete tizenharmadik és tizennegyedik verse a tizenharmadik versben egy kérdést, a tizennegyedik versben pedig az arra adott választ tárja elénk. A héber „Palmoni” szó a tizenharmadik versben „amaz bizonyos szent”-ként van fordítva, és Krisztusnak ez a sajátos neve azt jelenti: a Csodálatos Számláló, avagy a Titkok Számlálója.

Amikor Ellen White úgy azonosítja, hogy a tizennegyedik vers az adventizmus központi oszlopa és alapja, az isteni hangsúlyt e két vers kérdésére és feleletére helyezi, ami megköveteli, hogy Krisztus mint a Csodálatos Számláló legyen az elsődleges viszonyítási pont. White testvérnő ismételt hangsúlyozta annak fontosságát, hogy Krisztust tekintsük bármely szakasz központi igazságának, és a tizenharmadik és tizennegyedik versekben Krisztus közvetlenül megjelenik — „az a bizonyos szent” —, aki Palmoni.

Amikor az adventizmus 1863-ban elvetette a Leviticus huszonhat „hét idejét”, szemet hunyt Palmoni előtt, mert a kérdés és a felelet prófétai szerkezete Mózes „hét ideje” és Dániel „kétezer-háromszáz napja” közötti kapcsolaton alapul. Mózes „hét idejének”, azaz kétezer-ötszázhusz évének, valamint Dániel „kétezer-háromszáz estjének és reggelének”, azaz kétezer-háromszáz évének prófétai kapcsolata az idő által áll fenn, amelyet számok jelképeznek; és a Csodálatos Számláló pontosan annak a kérdésnek és feleletnek a középpontjában áll, amely az adventizmus központi oszlopa. Azok, akik esetleg olvasták Josephus írásait, emlékezhetnek logikus érveire, amelyekben két különleges dolgot azonosít, amelyeket Isten teremtett. Az egyik a héber nyelv volt, a másik pedig a mérhető idő, amely viszont megköveteli a matematikát.

A tizenharmadik vers ezt kérdezi: „Meddig?” A vers nem azt kérdezi: „mikor”, hanem azt: „meddig?” Alapvető fontosságú a helyes megértéshez, hogy a kérdés időtartamra vonatkozik-e („meddig?”), vagy pedig egy meghatározott időpontra („mikor?”). A tizennegyedik versben adott válasz vagy egy időpontot jelöl meg, vagy egy időszakot, és lehetséges, hogy mindkettőt; bármi legyen is azonban a válasz, azt a tizenharmadik vers kérdésének összefüggésében kell elhelyezni. Az ige helyes hasogatásához, vagyis más szóval a tizennegyedik vers válaszában helyes megértéséhez szükséges a kérdés összefüggésének helyes értelmezése. Vajon „mikor”, vagy „akkor”?

Efraim részgei homályosan azt tanítják, hogy a tizennegyedik vers egy adott időpontra mutat rá, amelyet 1844. október 22-ével azonosítanak, és amikor ezt teszik, nagyon is lehetséges, hogy arra a szakaszra hivatkoznak, amelyet éppen az imént idéztünk A nagy küzdelemből, ám Isten Igéje soha nem változik, és soha nem vall kudarcot. A „meddig” kérdése időtartamot határoz meg, nem pedig egy adott időpontot. 1844. október 22-e megkezdte a vizsgálati ítélet időszakát, és az e munkához kapcsolódó igazságok az örökkévaló evangéliumot képviselik, és sokkal fontosabbak annál, mint pusztán annak a dátuma, amikor ez elkezdődött.

A héber nyelvtan világos, és ugyanez az azonos jelentés került fordításra a King James Versionbe. A nyelvtan nemcsak egyértelműen az időtartam összefüggésébe helyezi a kérdést, hanem a „meddig” kérdés a bibliai prófécia egyik jelképe is. Több tanúbizonyság alapján kimutatható, hogy a „meddig” kérdés mint jelkép a 9/11 történetétől a vasárnapi törvényig terjedő történelmet jelképezi. Először a „meddig” jelképét fogjuk megvizsgálni, mielőtt visszatérnénk Palmonihoz és Jóelhez.

Meddig még? Ézsaiás hatodik fejezet

Ézsaiás könyve hatodik fejezetének harmadik versében az angyalok kijelentik, hogy az egész föld tele van Isten dicsőségével.

És kiált vala egy a másikkal, és monda: Szent, szent, szent a Seregeknek Ura; teljes mind az egész föld az ő dicsőségével. Ézsaiás 6:3.

White nővér a Jelenések tizennyolcadik fejezetében szereplő angyal alászállását összekapcsolja a harmadik vers angyalaival.

„Amint ők [az angyalok] látják a jövőt, amikor az egész föld betelik az Ő dicsőségével, a győzedelmes dicsőítő ének visszhangzik egyiktől a másikig dallamos zengéssel: »Szent, szent, szent a Seregek Ura.«” Review and Herald, 1896. december 22.

Ézsaiás a 9/11-nél áll, és azt kérdezi: „Meddig” kell hirdetnie a 9/11 üzenetét egy laodiceai népnek, amely nem akar látni és hallani. Azt a választ kapja, hogy mindaddig ki kell tartania, amíg a városok rommá nem lesznek; és a városok pusztulása a vasárnapi törvénynél kezdődik, amikor az országos hitehagyást országos romlás követi.

Akkor ezt mondtam: Uram, meddig? Ő pedig így felelt: Míg a városok lakatlanná nem lesznek, és nem marad bennük lakó, a házakban ember nem lesz, és a föld teljesen elpusztul; míg az Úr messzire el nem távolítja az embereket, és nagy elhagyatottság lesz az ország közepette. De mégis marad benne egy tizedrész, és az újra visszatér, és megemésztetik: mint a cserfa és mint a tölgy, amelyeknek megmarad a törzsük, amikor lehullatják leveleiket: úgy lesz a szent mag annak lényege. Ézsaiás 6:11–13.

9/11-kor, amikor a föld megvilágosítottatott Isten dicsőségével, Ézsaiás felkenetést kap, hogy bemutassa a késői eső üzenetét, és megkérdezi: „meddig” kell a 9/11 üzenetét hirdetnie azoknak, akiknek a szíve kövér? A válasz ez: „amíg” el nem jön a vasárnaptörvény, amikor „nagy pusztulás lesz az ország közepette”. A „nagy pusztulást” a laodiceai adventizmus viszi véghez, amelyet Ézsaiás a huszonkettedik fejezetben Sebnaként ábrázol.

Íme, az Úr nagy fogságba hurcol téged, és bizonyosan beburkol téged. Erővel felgöngyölít, és mint egy labdát, úgy hajít el téged egy tágas országba: ott halsz meg, és dicsőséged szekerei ott lesznek urad házának szegyenévé. És kivetlek téged hivatalodból, és állásodból lerántanak téged. Ézsaiás 22:17–19.

A laodiceai adventizmus a vasárnaptörvénynél elhagyja az igazságot, és ott „megdöntetik”, amint azt Dániel könyve tizenegyedik fejezetének negyvenegyedik verse ábrázolja.

Bevonul a dicsőséges földre is, és sok ország elbukik; de ezek kiszabadulnak kezéből: Edom, Moáb és Ammon fiainak színe-java. Dániel 11:41.

Amikor Ézsaiás megkérdezi: „Meddig?“, azt a választ kapja, hogy az üzenetet egészen a vasárnaptörvényig kell hirdetni az adventizmusnak, amikor Dániel könyve tizenegyedik fejezetének negyvenegyedik versében szereplő „sokak” „el fognak buktatni”, amikor elhagyják a szombatot és Istent. Akkor majd kiköpi őket az Úr a szájából, amint azt a Jelenések könyve ábrázolja, ahol a Biblia minden könyve találkozik és véget ér, és ahol Ézsaiás huszonkettedik fejezetében Sebna „erőszakosan” „mint labdát egy tágas földre” vettetik, miközben „eltávolíttatnak” „messzire”.

Abban az időszakban a maradék, amelyet „tized”-ként (ami tized) ábrázol, „visszatér”; akiket az igeszakasz olyan fákhhoz hasonlít, amelyeknek „ereje” megmarad, amikor leveleik lehullanak. A „levelek” a prófétai jelképrendszerben a hitvallást jelképezik. Amikor az adventizmus eljut a vasárnapi törvényhez, és Isten szombatja helyett a hét első napját fogadja el, leveti a „hitvallás” leveleit, és többé nem állítja magáról, hogy Isten hetedik napi szombatját tartja fenn.

„A fügefa megátkozása megelevenített példázat volt. Az a terméketlen fa, amely hivalkodó lombját közvetlenül Krisztus színe előtt fitogtatta, a zsidó nemzet jelképe volt. A Megváltó világossá akarta tenni tanítványai előtt Izráel romlásának okát és bizonyosságát. E célból erkölcsi tulajdonságokkal ruházta fel a fát, és az isteni igazság tolmácsává tette. A zsidók minden más nemzettől elkülönülten álltak, és azt vallották, hogy hűséggel tartoznak Istennek. Ő különös kegyében részesítette őket, ők pedig minden más népnél nagyobb igazságra tartottak igényt. Ám megrontotta őket a világ szeretete és a nyereségvágy kapzsisága. Dicsekedtek tudásukkal, de tudatlanok voltak Isten követelményei felől, és telve voltak képmutatással. A terméketlen fához hasonlóan hivalkodó ágaikat magasra terjesztették, dúsnak látszó és a szemnek tetszetős külsőben, de „semmi mást, csak leveleket” nem teremtek. A zsidó vallás a maga pompás templomával, szent oltáraival, süveges papjaival és lenyűgöző szertartásaival valóban tetszetős volt külső megjelenésében, de hiányzott belőle az alázat, a szeretet és a jótékonyosság.”

„A fügeliget minden fája gyümölcstelen volt; de a lombtalan fák semmiféle várakozást nem keltettek, és nem okoztak csalódást. E fák a pogányokat jelképezték. Ők éppoly híjjával voltak az istenfélelemnek, mint a zsidók; de nem vallották, hogy Istent szolgálják. Nem kérkedtek a jószág látszatával. Vakok voltak Isten cselekedeteire és útjaira. Számukra a füge ideje még nem jött el. Még vártak arra a napra, amely világosságot és reménységet hoz majd nekik. A zsidókat, akik nagyobb áldásokban részesültek Istentől, felelősségre vonták azért, hogy visszaéltek ezekkel az ajándékokkal. Azok a kiváltságok, amelyekkel dicsekedtek, csak növelték bűnösségüket.” Jézus élete, 582, 583.

A vasárnaptörvény idején a laodiceai adventizmusnak az a hitvallása, hogy Isten szövetséges népe, megszűnik, mivel elfogadja a halál szövetségének jegyét, és elveti az élet szövetségének pecsétjét. Ekkor levetik hitvallásuk leveleit, és ami szemléltetésre kerül, az egy Ézsaiás által jelképezett maradék, amely 9/11-kor „visszatért” a régi ösvényekre, majd a porig megaláztatott, amikor ők (Ézsaiás) felismerték romlott tapasztalatát, és ezután az oltárról vett parázzsal megtisztított.

White testvérnő tudatja velünk, hogy az oltárról vett parázs a megtisztítást jelképezi, a megtisztítás azonban egyszerűen az, amit a parázs véghezvisz azáltal, hogy megérinti Ézsaiás ajkait.

„Az izzó szén a megtisztulás jelképe. Ha megérinti az ajkakat, nem hangzik el róluk egyetlen tisztátalan szó sem. Az izzó szén az Úr szolgáinak erőfeszítéseiben rejlő erőt is jelképezi.”

Review and Herald, 1888. október 16.

Az oltárról való „parázs”, amelyet az utolsó napokban a földre vetnek, az a parázs, amelyet a földre vetnek, amikor a Jelenések nyolcadik fejezetének első öt versében megnyitják a hetedik és végső pecsét. Ézsaiás, és ennél fogva a száznegyvennégyezer is, megtisztul a parázs által, amikor az megérinti ajkukat, de a „parázs” egy üzenet. Akkor érinti meg ajkukat, amikor kiveszik a könyvet az angyal kezéből, és megeszik.

Szenteld meg őket a te igazsággoddal: a te igéd igazság. János 17:17.

Akik „visszatérnek”, és maradékká (maradékká maradó részé) lesznek, azokat a tölgy- és a terebintfák jelképezik; és miként Krisztus „erkölcsi tulajdonságokkal ruházta fel a fát, és az isteni igazság magyarázójává tette”, úgy Ézsaiás fáiban is bennük rejlik ez az „erkölcsi tulajdonság”, amelyet az „állomány” szemléltet. Az állomány megmarad a fákban, még akkor is, amikor azokat, akik csupán a hitvallás levelei voltak, levetik. A „szent mag” az „állomány”, és Krisztus a prófécia „szent magja”. Azok a fák, amelyek a maradékot jelképezik, valamint maga Ézsaiás a hatodik fejezetben embereket, ennél fogva az emberiséget képviselnek, a szent mag pedig az istenséget jelképezi. Így Ézsaiás hatodik fejezete az adventizmus megtisztítását az 9/11-től a vasárnaptörvényig azonosítja, és mindazokat a részleteket, amelyekkel Ézsaiás hozzájárul ahhoz a prófétai történelemhez, az ő „meddig?” kérdése szemlélteti. Ézsaiás számára a „meddig?” kérdésre adott válasz az 9/11-től a vasárnaptörvényig tartó időszak volt.

Meddig? 1840–1844

1840. augusztus 11-e előképe volt szeptember 11-ének, és 1840. augusztus 11-ének prófétai történetével 1844. október 22-éig a Kármel-hegyi ütközet ment végbe Illés és Jézabel prófétái között. Végül bebizonyosodott, hogy Baál prófétái hamis próféták, és Illés kivégeztette őket, ám az összezsapás legelején Illés ezt a kérdést tette fel: „meddig” sántikáltok még két vélemény között.

És Illés odalépett az egész néphez, és ezt mondta: Meddig sántikáltok még kétféle vélemény között? Ha az Úr az Isten, őt kövessétek; ha pedig a Baál, akkor őt kövessétek. A nép pedig egy szót sem felelt neki. Akkor Illés ezt mondta a népnek: Egyedül én maradtam meg az Úr prófétájának; a Baál prófétái pedig négyszázötvenen vannak. 1 Királyok 18:21, 22.

Illés ott áll 1840. augusztus 11-én, és azt kérdezi attól a nemzedéktől, vajon a millerita üzenet igaz-e, vagy hamis? Ez egy másik üzenet Laodicea számára, miként Ézsaiás hatodik fejezete is az volt.

„Ezreket indítottak arra, hogy elfogadják a William Miller által hirdetett igazságot, és Isten szolgálói támadtak Illés lelkületével és erejével, hogy hirdessék az üzenetet. Jánoshoz, Jézus előfutárához hasonlóan azok, akik ezt az ünnepélyes üzenetet hirdették, kényszert éreztek arra,

hogy a fejszét a fa gyökerére vessék, és felszólítsák az embereket, hogy a megtéréshez méltó gyümölcsöket teremjenek. Bizonyságtételük arra irányult, hogy felrázza és mélyen megrendítse a gyülekezeteket, és nyilvánvalóvá tegye valódi jellemüket. És amikor felhangzott az ünnepélyes figyelmeztetés, hogy meneküljenek az eljövendő harag elől, sokan, akik a gyülekezetekhez tartoztak, befogadták a gyógyító üzenetet; felismerték hűtlenségeiket, és a megtérés keserű könnyei között, lélekben mély gyötrellemmel megalázták magukat Isten előtt. És amikor Isten Lelke megnyugodott rajtuk, ők is segítettek hangoztatni a kiáltást: »Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget; mert eljött az ő ítéletének órája!«” Early Writings, 233.

Az 1840-től 1844-ig terjedő próbatételi történelemben azok a protestánsok, akik elutasították Illés üzenetét, Róma leányaivá lettek, és a protestantizmus palástját a millerita adventizmusnak adták át. Ézsaiással és Illéssel két tanúnk van, akik arról tesznek bizonyosságot, hogy a „meddig” kérdése annak a történelemnek a jelképe, amely 9/11-gyel kezdődik és a vasárnapi törvénnyel ér véget. A millerita történelemben 1840. augusztus 11-e 9/11-hez igazodik, és 1844. október 22-e a vasárnapi törvényhez igazodik. Amikor tűz szállt alá a mennyből, és megemésztette Illés áldozatát, a tizenkét kő mind megvilágosodott az áldozattal együtt, így módon a száznegyvennégyezer zászlóként lett megjelölve, amelyet a megvilágított kövek jelképeznek. A hamis prófétákat ezután Illés ölte meg, miként az Egyesült Államok is, a hamis próféta, a hatodik királyságként öletik meg a vasárnapi törvény idején.

Ézsaiás hatodik fejezete Isten népe körében a próbatétel, a megtisztítás és a megtisztulás folyamatát hangsúlyozza szeptember 11-től a vasárnaptörvényig. Illés Isten népének laodiceai lelkületét szólítja meg, ugyanakkor bizonyítékot is szolgáltat az igaz és a hamis próféta, következésképpen az igaz és a hamis üzenet közötti különbségre. Így tehát 1840. augusztus 11-étől kezdve és 1844. október 22-én végződve prófétai próba nehezedett a szárdiszi korszak protestánsaira, és miként a Kármel hegyén alászálló tűz két osztályra való elkülönülést idézett elő, úgy 1844-ben is két osztály nyilvánult meg. A próbatétel folyamatában az egyik osztály a hamarosan „korábbi” szövetségi néppé váló nép volt, a másik osztály pedig a millerita adventizmus, amellyel Isten 1844. október 22-én szövetségre lépett. A próbatétel és az elkülönülés időszaka a szőlőskert története, mivel a millerita adventizmus ugyanazon a ponton bizonyult igaz prófétának, amikor a szárdiszi protestantizmus megkezdte szerepének betöltését mint hitehagyott protestantizmus. Amiként Baál prófétái hamisnak lepleződtek le, ugyanúgy a korábbi szövetségi nép is lelepleződött, majd a milleriták Róma leányaként azonosították. A Kármel hegyének története, valamint e történet beteljesedése a milleriták idejében Ézsaiás hatodik fejezetéhez egy második tanúbizonyosságot szolgáltat arra nézve, hogy a „meddig” kérdés a szeptember 11-től a vasárnaptörvényig terjedő időszak jelképe.

„Ábrahámnak, Izsáknak és Izráelnek Ura, Istene” — könyörög a próféta — „legyen nyilvánvaló e mai napon, hogy Te vagy az Isten Izráelben, és hogy én a Te szolgád vagyok, és hogy mindezeket a Te beszéded szerint cselekedtem. Hallgass meg engem, Uram, hallgass meg engem, hogy megtudja e nép, hogy Te vagy az Úr, az Isten, és hogy Te fordítottad vissza szívüket.”

Ünnepélyességében nyomasztó csend borul mindenkre. Baál papjai rettegve reszketnek. Bűnösségük tudatában gyors megtorlásra számítanak.

Alighogy Illés imádsága véget ér, tüzes lángok, mint a villámlás ragyogó felvillanásai, szállnak alá a mennyből a felépített oltárra, megemésztve az áldozatot, felnyalva az árkot megtöltő vizet, sőt még magukat az oltár köveit is megemésztve. A tűz ragyogása bevilágítja a hegyet, és elkápráztatja a sokaság szemét. Az alant fekvő völgyekben, ahol sokan szorongó feszültséggel figyelik a fenn lévők mozdulatait, a tűz alászállása tisztán látható, és a látvány mindnyájukat ámulatba ejti. Hasonló ahhoz a tűzoszlophoz, amely a Vörös-tengernél elválasztotta Izráel fiait az egyiptomi seregtől.

„A hegyen levő nép leborul a láthatatlan Isten előtt, szent félelemmel. Nem merik tovább szemlélni a mennyből küldött tüzet. Attól félnek, hogy őket magukat is megemészti; és kötelességük tudatára ébredve, hogy Illés Istenét atyáik Isteneként ismerjék el, akinek hűséggel tartoznak, egy emberként kiáltják: »Az Úr az Isten! Az Úr az Isten!« A kiáltás megrendítő tisztasággal hangzik végig a hegyen, és visszhangzik az alatta elterülő síkságon. Végre Izráel felébred, megszabadul a megtévesztéstől, és bűnbánatra jut. Végre a nép felismeri, milyen súlyosan meggyalázta Istent. A Baál-imádás jelleme – szembeállítva azzal az értelmes istentisztelettel, amelyet az igaz Isten kíván – teljesen nyilvánvalóvá lesz. A nép felismeri Isten igazságosságát és irgalmát abban, hogy visszatartotta a harmatot és az esőt mindaddig, míg el nem jutottak odáig, hogy megvallják az Ő nevét. Most már készek elismerni, hogy Illés Istene minden bálvány fölött áll.” Próféták és királyok, 153.

Meddig? Mózes

Az első alkalom, amikor a jelképes kérdés, „meddig”, felmerül a prófétai Igében, az egyiptomiakra mért nyolcadik csapás idején történik Mózes korában. A nyolcadik csapás a „sáskák” (az iszlám jelképe), amelyeket „keleti szél” (az iszlám jelképe) hoz.

És bement Mózes és Áron a fáraóhoz, és ezt mondták neki: Így szól az Úr, a héberek Istene: Meddig vonakodol még megalázni magadat előttem? Bocsásd el népemet, hogy szolgáljon nekem! Mert ha vonakodol elbocsátani népemet, íme, holnap sáskákat hozok a te határaidra. És ellepik a föld színét, úgyhogy nem lehet majd látni a földet; és megeszik annak maradékát, ami megmenekült, ami a jégeső után megmaradt nektek, és megesznek minden fát, amely a mezőn terem számotokra. És betöltik házaidat, minden szolgád házát és minden egyiptomi házát; amelyet sem atyáid, sem atyáid atyái nem láttak attól a naptól fogva, hogy a földön vannak, mind e mai napig. Ekkor megfordult, és kiment a fáraó elől.

És a fáraó szolgálói ezt mondták neki: Meddig lesz még ez az ember számunkra törre? Bocsásd el ezeket az embereket, hogy szolgáljanak az Úrnak, az ő Istenüknek; még mindig nem tudod, hogy Egyiptom elveszett?

Mózeset és Áront ismét a fáraó elé vitték, és ő így szólt hozzájuk: Menjetek, szolgáljátok az Urat, a ti Isteneteket; de kik azok, akik elmennek?

Mózes pedig ezt mondta: Elmegyünk ifjainkkal és öregeinkkel, fiainkkal és leányainkkal, nyájainkkal és csordáinkkal megyünk el; mert ünnepet kell tartanunk az Úrnak.

Ő pedig ezt mondta nekik: Úgy legyen veletek az Úr, amint én elbocsátalak titeket és gyermekeiteket is; vigyázzatok, mert veszedelem leselkedik rátok. Nem úgy! Menjetek csak ti, a férfiak, és szolgáljátok az Urat, mert hiszen ezt kívántátok. És kiűzettetek a fáraó színe elől.

És monda az Úr Mózesnek: Nyújtsd ki kezedet Egyiptom földje fölé a sáskákért, hogy jöjjenek fel Egyiptom földjére, és egyék meg a föld minden fűvét, mindazt, amit a jégeső meghagyott. Mózes pedig kinyújtotta vesszejét Egyiptom földje fölé, és az Úr keleti szelet bocsátott a földre azon az egész napon és egész éjjel; és mikor reggel lett, a keleti szél meghozta a sáskákat. És feljöttek a sáskák egész Egyiptom földjére, és megszálltak Egyiptom minden határában; igen nagy tömegben voltak; előttük nem voltak hozzájuk hasonló sáskák, sem utánuk nem lesznek olyanok. Mert beborították az egész föld színét, úgyhogy elsötétedett a föld; és megették a föld minden fűvét és a fák minden gyümölcsét, amit a jégeső meghagyott; és nem maradt semmi zöld a fákon vagy a mező fűvén egész Egyiptom földjén.

Akkor a fáraó sietve hívatta Mózes és Áront, és ezt mondta: Vétkeztem az ÚR, a ti Istenetek ellen, és tiellenetek. Most azért bocsásd meg, kérlek, vétkeimet még ez egyszer, és könyörögjetek az ÚRhoz, a ti Istenetekhez, hogy csak ezt a halált fordítsa el tőlem. És kiment a fáraótól, és könyörgött az ÚRhoz. Az ÚR pedig igen erős nyugati szelet támasztott, amely elvitte a sáskákat, és a Vörös-tengerbe sodorta őket; egyetlen sáska sem maradt Egyiptom egész határában. 2Mózes 10:3–19.

Először „a héberek Ura Istene” kérdezi: „Meddig vonakodol megalázni magadat előttem?”, majd ezt követően a fáraó szolgálai ismét megkérdezik a fáraót: „Meddig lesz ez az ember tőr számunkra?” A kérdés a nyolcadik csapás idején hangzik el, amely több okból is a 9/11-gyel áll összhangban. A tizedik csapás az elsőszülöttek megölése, amely a kereszttel áll összhangban, és ezt követi a Vörös-tengernél bekövetkező csalódás, amelyet az ihletés a tanítványoknak a keresztnél átélt csalódásával azonosít, s ez összhangban áll a milleriták 1844-es nagy csalódásával. E három tanú mind a vasárnapi törvénnyel áll összhangban. A tizedik csapás a vasárnapi törvény, és két csapással korábban a nyolcadik csapás „sáskákat” hozott egy „keleti szél” által. A „sáskák” betöltötték az egész földet, miként az iszlám is megrázza ma az egész világot, mivel sötétségét a kikényszerített bevándorlás által terjesztette el. A „sivatagi sáska” latin neve „locusta migratoria”, amely az iszlám bevándorlás útján történő terjedését jelképezi, amit a természeti világban a vándorlás mintaképez.

A kilencedik csapás tapintható sötétség volt.

És monda az Úr Mózesnek: Nyújtsd ki kezedet az ég felé, hogy sötétség legyen Egyiptom földjén, mégpedig tapintható sötétség. És Mózes kinyújtotta kezét az ég felé; és sűrű sötétség lőn egész Egyiptom földjén három napig: Nem látták egymást, és senki sem kelt fel a helyéről három napig; de Izráel fiainak mindnyájuknak világosság volt lakóhelyeiken. 2 Mózes 10:21–23.

A „meddig sántikáltok még kétfelé” jelképrendszerében, amelyet a Kármel-hegy és Illés képvisel, egy megkülönböztetés nyilvánul meg akkor, amikor a tűz alá száll az égből. Illés Istene megtette azt, amire Baál nem képes. A millerita történelemben a megkülönböztetés a bukott szárdiszi protestantizmus és a millerita adventizmus között történt meg. Mózesnél a megkülönböztetés a

sötétség vagy a világosság volt. A héberek házaiban világosság volt. Ézsaiás továbbá tudatja velünk, hogy azok, akiknél nincs világosság Mózes vonalán, akik egyúttal azok is, akik Illés által pusztulnak el, és akik a protestantizmus palástját elveszítik a millerita időszakban, olyan „nép”, amely „hallván hall, de nem ért; és látván lát, de nem ismer fel.” Ezután kijelentés hangzik el e népről, amely így szól: „Kövéritsd meg e nép szívét, és füleit nehezzé tedd, és szemeit hunyd be; hogy szemeivel ne lásson, és füleivel ne halljon, és szívével ne értsen, és meg ne térjen, és meg ne gyógyuljon.”

Kész volt elvégezni a munkát, de elnehezedett attól a megbízatástól, hogy azoknak prédikáljon, akik nem hallgatnak rá, ezért Ézsaiás „így szól”: „Uram, meddig?”

Egyiptom tíz csapása közül az utolsó három tanúságot tesz a 9/11-től a vasárnaptvörvényig vezető három lépésről. 1840. augusztus 11-én az első angyal üzenete felhatalmazást nyert, 1844. április 19-én megérkezett a második angyal, és 1844. augusztus 12–17. között, az exeteri táborgyűlésen felhatalmazást nyert, a harmadik angyal pedig 1844. október 22-én érkezett meg. A harmadik angyal a vasárnaptvörvénnyel áll összhangban, és ezért egy háromlépcsős folyamatot azonosít, mert nem lehet harmadik első és második nélkül.

„Az első és a második üzenetet 1843-ban és 1844-ben adták, és most a harmadik hirdetése alatt állunk; mindazonáltal mindhárom üzenetet továbbra is hirdetni kell. Most éppoly lényeges, mint bármikor korábban, hogy ezeket megismételjük azoknak, akik az igazságot keresik. Tolla és szóval kell felhangzanunk e hirdetést, bemutatva azok sorrendjét, valamint azon próféciák alkalmazását, amelyek elvezetnek bennünket a harmadik angyal üzenetéhez. Nem lehet harmadik az első és a második nélkül. Ezen üzeneteket kell adnunk a világnak kiadványokban és előadásokban, a prófétai történelem vonalán bemutatva azokat a dolgokat, amelyek megtörténtek, és azokat, amelyek be fognak következni.” Selected Messages, 2. könyv, 104–105.

Egyiptom tizedik csapása ihletett módon a kereszttel és az ahhoz kapcsolódó, azt követő csalódással került összhangba. A tizedik csapás ezért a harmadik üzenet, amelyet prófétai szükségszerűség folytán egy első és egy második üzenetnek kell megelőznie. A 9/11-nél az Úr megkérdezte a fáraótól: „meddig”, és közvetlenül ezután a fáraó szolgái is megkérdezték: „meddig”. Miután Mózes Isten „meddig” kérdését átadta a fáraónak, és közvetlenül azelőtt, hogy a szolgák megismételnék a fáraónak Mózes kérdését, Mózes egy fordulópontot jelöl meg ekképpen: „megfordula, és kiméne a Faraótól.” 2Mózes 10:6.

2001. szeptember 11. prófétai fordulópont volt, amelyet előképezett az, amikor Mózes elhozta a sáskajárást, amely a keleti széllal érkezett.

„Vannak olyan időszakok, amelyek fordulópontot jelentenek a nemzetek és az egyház történetében. Isten gondviselésében, amikor ezek a különböző válságok bekövetkeznek, megadatik az arra az időre szóló világosság.” Bible Echo, 1895. augusztus 26.

A következő csapás sötétséget vagy világosságot eredményezett attól függően, hogy melyik osztályhoz tartoztál. 9/11 „fordulópont volt a nemzetek és az egyház történetében”. E ponton Isten népe arra kapott elhívást, hogy térjen vissza, és járjon a régi ösvényeken, de nem akart azon járni,

és nem hallgatott a trombita szavára. Illés után megtörtént a sötétség és a világosság közötti elválásztás, Mózes pedig megkérdezte: „meddig?” Továbbá így ír az adott szakaszban:

„Vannak olyan időszakok, amelyek fordulópontot jelentenek a nemzetek és az egyház történetében. Isten gondviselésében, amikor ezek a különböző válságok elérkeznek, megadatik az arra az időre szóló világosság. Ha azt elfogadják, lelki előrehaladás következik; ha pedig elutasítják, lelki hanyatlás és hajótörés követi.” Bible Echo, 1895. augusztus 26.

A következő cikkben folytatjuk a „meddig” témáját.

1842 májusában általános konferenciát hívtak össze Bostonban, Massachusetts államban. E gyűlés megnyitásakor Charles Fitch és Apollos Hale testvérek, Haverhillből, bemutatták Dániel és János képi próféciáit, amelyeket a prófétai számokkal együtt vászonra festettek, megmutatva azok beteljesedését. Fitch testvér, miközben a konferencia előtt a táblájáról magyarázott, elmondta, hogy e próféciák vizsgálata közben arra gondolt: ha valami effélel készíthetne, amint itt bemutatásra került, az egyszerűbbé tenné a tárgyat, és könnyebbé tenné számára annak hallgatóság előtti ismertetését. Itt több világosság volt ösvényünkön. E testvérek azt cselekedték, amit az Úr 2468 évvel korábban mutatott meg Habakuknak látomásában, mondván: „Írd fel a látomást, és tedd olvashatóvá táblákra, hogy futhasson, aki olvassa azt. Mert e látomás még meghatározott időre szól.” Habakuk 2:2.

„A tárgyan folytatott némi megbeszélés után egyhangúlag megszavazták, hogy háromszáz, ehhez hasonló példányt litografáltassanak, ami rövidesen meg is valósult. Ezeket „a ’43-as táblázatoknak” nevezték. Ez igen fontos konferencia volt.” The Autobiography of Joseph Bates, 263.

„Láttam, hogy az 1843-as táblázatot az Úr keze irányította, és hogy azt nem szabad megváltoztatni; hogy a számadatok olyanok voltak, amilyeneket Ő akart; hogy az Ő keze fölött volt, és elrejtett egy tévedést némely számadatban, úgyhogy senki sem láthatta azt, míg az Ő keze el nem távolított.” Early Writings, 74.

„A második adventről szóló előadók és lapok egybehangzó bizonyágtétele volt az, amikor az »eredeti hiten« álltak, hogy a tábla közzététele a Habakuk 2:2, 3 beteljesedése volt. Ha a tábla a prófécia tárgya volt (és akik ezt tagadják, elhagyják az eredeti hitet), akkor ebből az következik, hogy Kr. e. 457 volt az az év, amelytől a 2300 napot számítani kell. Szükséges volt, hogy 1843 legyen az elsőként közzétett időpont, hogy »a látomás« »késsék«, vagy hogy legyen egy késedelmi idő, amelyben a szüzek serege szunnyadjon és aludjék az idő nagy tárgyát illetően, közvetlenül azelőtt, hogy az Éjféli Kiáltás felébresztené őket.” Second Advent Review and Sabbath Herald, I. kötet, 2. szám, James White.